

PHẦN 7

Minh Huy cúi tìm tòi những gì thuộc về quá khứ trong căn nhà kho cũ.

Sáng nay Dạ Lan đã đi phụ mẹ ở chợ, còn một mình anh ở nhà, Minh Huy nhớ tới những gì mà Dạ Lan cảm thấy thích thú khi sờ đến.

Minh Huy mở chiếc rương ra vẫn nguyên vẹn ở đó những quyển sách với những câu chuyện cổ tích, đã từng đưa anh vào giấc mơ làm hiệp sĩ. Anh mỉm cười khi nhớ lại những chuyện đó và lật sang. Cuối cùng anh dừng lại ở quyển nhật ký của mẹ. Anh lật ra. Nhật ký cho con gái. Minh Huy chột nhứ mày lại - À, vì vậy mà nhỏ Dạ Lan lén đọc của mẹ. Mẹ đã viết cho Dạ Lan đây mà.

Công nhận, mẹ thương con gái mẹ ghê vậy - Đã có lần Minh Huy so bì với Dạ Lan về tình thương mà mẹ dành cho con gái mình - Mẹ nói với Huy. Con gái khổ hơn con trai nhiều lắm - Bất cứ người mẹ nào cũng thương đứa con gái, vì mai sau nó sẽ giống mình.

Lúc đó anh đã không hiểu những điều chua xót đó. Nhiều năm qua, khi lớn lên, anh mới hiểu một phần về cuộc đời của người mẹ. Anh không còn so bì với em gái của mình nữa - Cũng như mẹ, anh rất thương đứa em gái của mình.

Những dòng chữ ghi lại những ngày tháng, những sự kiện làm anh mỉm cười. Anh thấy mình trong đó chứ không riêng đứa em gái của mình.

“Ngày... tháng... năm...”

Con gái yêu của mẹ, thế là con đã tròn năm tuổi, hôm nay là ngày sinh nhật của con. Con đã cười tươi hơn mẹ khi mẹ trao quà sinh nhật cho con. Ánh mắt con bừng sáng, mẹ chột thấy mắt mình cay cay. Ở một nơi nào đó, có một người mẹ nhớ tới ngày sinh nhật của con gái mình với ý nghĩ - Đứa con gái vẫn đi mãi không về nữa.

Minh Huy ngừng đọc, anh nhớ lại gương mặt ngạc nhiên của Dạ Lan khi anh bắt gặp cô bé đọc lén nhật ký của mình. Có phải chính điều này làm cô bé ngỡ ngàng?

Mẹ nói gì, mà lạ vậy kìa? Một người mẹ nhớ tới ngày sinh nhật của con gái mình, mà đứa con thì mãi không về?

Ngạc nhiên nhưng Minh Huy lại đọc tiếp những dòng chữ trên những trang giấy đã ngả màu vàng ố.

Ngày... tháng... năm...”

Hôm nay mẹ đeo lại cho con sợi dây chuyền bạc, trên đó có một miếng ngọc thạch hình ông địa rất đẹp - Dường như đây là một vật gia bảo thì phải - Sợi dây bạc đã cũ thế mà mẹ chẳng bao giờ muốn thay đổi, hay nói đúng hơn là không thể, dù rằng đó cũng là một vật kỷ niệm. Minh Huy cúi kính hỏi. Tại sao con không được đeo như Dạ Lan? - Mẹ chỉ cười bảo - Ừ, khi nào mẹ có tiền mẹ sẽ làm cho con một sợi thật đẹp - Dạ Lan nghe thế cũng đòi mẹ làm sợi khác. Mẹ ngăn người nhìn con xót xa - Đó là điều con không thể thay đổi con biết không?

Ngày... tháng... năm...

Con gái ơi, mẹ đã suy nghĩ thật kỹ, mẹ sẽ làm mọi cách để đưa hai con tới một nơi khác, mẹ sẽ phải làm lại từ đầu. Nhưng không thể con gái ạ. Con đã lớn, đã biết hỏi những câu hỏi mà mẹ không thể nào ngờ tới. Vì sự bình yên của tâm hồn con, chúng ta phải chuyển chỗ ở thôi. Ở đây, họ biết quá nhiều về con và lũ con nít chúng thật độc ác một cách vô tình.

Minh Huy ngừng đọc. Mẹ anh nói cái gì vậy? Anh không thể hiểu được? Tại sao mẹ lại đeo cho Dạ Lan một sợi dây chuyền mà mẹ không biết cả xuất xứ của miếng đá quý đó? Dạ Lan là con gái của mẹ mà – “Ở đây họ biết quá nhiều về con?” Chuyện gì mà cần phải giấu đi chứ? Dạ Lan chỉ là một đứa trẻ nít thôi mà.

Chuyện gì ấy nhỉ? Một điều gì đó xáo trộn tâm hồn Huy. Anh thở gấp và thấy mình cần phải tìm một điều bí mật đó sau những dòng chữ này của mẹ.

Minh Huy lại cúi xuống, đọc tiếp phần đọc dang dở:

Ngày... tháng... năm....

Đi học về mẹ thấy con chạy đến bên mẹ với đôi mắt đỏ hoe, tay chân lấm đầy bụi đất, mẹ hốt hoảng ôm lấy con, mẹ hỏi ai đánh con mà con lại khóc – Con nhìn mẹ mà nói - Tụi nó nói con không phải là con của mẹ. Con là đứa con hoang. Con tức lắm, nên đã đánh nhau với tụi nó - Mẹ ơi, con là con của mẹ mà! - Mẹ cảm thấy tim mình như quặn thắt lại. Xoa lấy đầu con mẹ bảo. Bạn con nói bậy con là con gái cưng của mẹ. Đứa nào còn nói vậy, mẹ sẽ thưa với cô giáo. Con nín đi. Con đã gạt đầu tin tưởng lời mẹ nói. Mẹ chợt thấy rằng mẹ cần phải quyết định thôi. Mẹ phải chuyển chỗ ở.

Đôi mắt Minh Huy mở to, chắc chẳng thua gì ánh mắt của Dạ Lan ngày đó. Một cơn lạnh từ sống lưng làm Huy rùng mình. Anh không biết tất cả những gì anh đọc được có đúng hay là không?

Rồi anh nhớ rằng đây là những dòng nhật ký, vì thế tính xác thực rất cao. nhưng điều đó thì không thể chấp nhận được, vì nếu như thế chẳng lẽ Dạ Lan không phải là con đẻ của mẹ? Là em gái ruột của anh?

Vừa nghĩ đến đó, Minh Huy chột giật mình - Mồ hôi túa ra rồi tuôn trên lưng. Minh Huy mà anh không hề hay biết. Cả vầng trán của anh cũng ướt đẫm. Anh cảm thấy sợ sệt làm sao ấy.

Huy suy ngẫm một hồi rồi lắc đầu nói:

- Có chi phải sợ đến điếng người như thế, tại sao mình không hỏi trực tiếp mẹ chứ? Đúng rồi, cần phải hỏi mẹ, và mọi chuyện sẽ dễ dàng biết bao nhưng rồi cũng chính Huy lắc đầu lia lịa để hủy bỏ đi quyết định của mình.

Không thể, nếu tất cả là sự thật tại sao mẹ không nói cho Minh Huy nghe. Còn nếu mẹ không muốn nói ra thì đó là do một nguyên nhân nào đó?

Minh Huy lén đọc những dòng chữ mờ cũ lần này anh đã bình tâm lại. Anh đọc kỹ từng chữ, từng lời một.

Ngày... tháng... năm...

Con gái yêu của mẹ! Hôm nay con sốt cao quá, mẹ đã thức mấy đêm liền với con để canh cho con ngủ. Mẹ sợ lắm nếu có một điều gì không may xảy đến với con, mẹ sẽ có tội với người tạo ra con, dù mẹ không hề biết họ. Đêm nay con ngủ ngon đã khỏe hơn, còn mẹ thì lúc này mẹ thấy mệt nhoài cả người ra.

Minh Huy gấp quyển nhật ký lại, anh ngồi yên suy nghĩ. Có lẽ Dạ Lan chưa đọc đến những dòng chữ này nên cô bé không tỏ ra một điều gì cả.

Huy đã qua con ngõ ngàng để biết rõ một sự thật. Dạ Lan không phải là con đẻ của mẹ. Tại sao lại là như thế?

Nếu anh không đọc được những dòng chữ này anh cũng không bao giờ tin điều đó. Mẹ thương yêu Dạ Lan rất mực. Dạ Lan sẽ ra sao, khi em biết được sự thật này? Anh có nên cho Dạ Lan biết chuyện này hay không?

Rồi Huy lật những trang nhật ký cho tới dòng chữ cuối cùng:

Ngày... tháng... năm...

Dạ Lan, tên của con đó là một kỷ niệm. Đây là những dòng chữ cho con. Ngày nào đó, khi con lấy chồng, mẹ sẽ nói hết sự thật này cho con hiểu rõ. Mẹ xin lỗi con, chỉ vì mẹ muốn tâm hồn con luôn được yên ổn.

Huy nhắm mắt lại, thở thật mạnh:

Sẽ có một ngày nào đó anh sẽ nói cho em nghe, Dạ Lan. Nhưng em còn có một gia đình khác. Vậy ai là ba mẹ của em? Khi anh nói cho em nghe điều này, em sẽ đi tìm người thân máu mủ của mình. Em có còn yêu thương mẹ, yêu thương anh như từ trước đến nay không? Không hiện tại anh không biết làm gì cho đúng? Phải cho anh thời gian để sắp xếp quyết định mọi việc.

Minh Huy cầm quyển nhật ký, cất vào một nơi khác, rồi anh chui ra khỏi kho đồ cũ - Đầu óc Huy lúc này vẫn vương vấn những suy nghĩ không thôi...

Từ giã Đà Lạt, cả hai anh em trở lại Sài Gòn. Từ giã những ngày chớm đông, Đà Lạt bắt đầu trở rét để làm đậm thêm cái lạnh của mùa thu, quang cảnh bắt đầu ảm đạm. Đà Lạt vào đông buồn ảm đạm nào lòng.

Bà Mẫn dặn dò rất kỹ Minh Huy phải chăm sóc cho em gái. Anh chỉ im lặng nghe theo. Đã nhiều lần anh muốn nói với mẹ rằng, anh đã biết tất cả mọi chuyện - Thế nhưng anh không dám nói ra, thế là bí mật vẫn nằm yên trong đầu óc Huy.

Nơi sân ga, kẻ đến người đi. Minh Huy cầm lấy tay Dạ Lan khi tàu ngừng lại:

- Em lên toa trước đi, để anh mang hành lý lên sau.

Dạ Lan gật đầu bước lên toa tàu, cả hai anh em tới buồng của mình. Hai anh em lên buồng xếp đồ đạc xong,

Dạ Lan vui vẻ nói:

- Chưa có chuyến đi nào em thấy dễ chịu như chuyến đi này.

Minh Huy cười:

- Tàu mà em, đến ga tới, anh em mình sẽ có thêm vài người khách nữa đấy.

Dạ Lan đứng tựa cửa nhìn ra ngoài, Minh Huy đứng ngắm đứa em gái của mình. Đến bây giờ anh mới thấy Dạ Lan đẹp kỳ lạ. Và khác xa với anh rất nhiều.

Ở trong anh, có một tình cảm khác bắt đầu hòa trộn với những tình cảm trước đây anh đã có. Anh hiểu tại sao Quốc Việt yêu Dạ Lan đến thế.

Có những lúc anh cảm nhận được ước muốn chăm sóc Dạ Lan hơn những gì mà anh đã làm - Thế rồi anh bảo mình đừng làm thế, hãy bình tĩnh như từ trước đến nay anh đã bình thản.

Thật khó khăn đối lòng mình khi biết Dạ Lan chẳng phải là em ruột của anh. Tại sao anh yêu cô bé đến thế? Có lần Quốc Việt bảo. Tao chưa thấy ai yêu thương em gái như mày. Có phải đó là bản năng tự nhiên. Từ trong sâu thẳm bản năng anh đã biết rằng đó không phải là em gái của anh.

- Minh Huy, anh đang nghĩ gì vậy?

Nghe hỏi, Huy giật mình đánh thót, anh khò lấp nói:

- Không có gì, anh không nghĩ chi cả!

Cái nghiêng đầu của Dạ Lan chứng tỏ cô bé chẳng tin những điều anh đã nói. Minh Huy thấy mình vụng về khi giấu đi những suy nghĩ thật sự của mình.

Anh lại nói:

- Anh đang nghĩ đến mùa đông của xứ Đà Lạt.

Lần này thì Dạ Lan bật cười. Cô bé đến bên Minh Huy, rồi tựa đầu vào vai anh:

- Anh vốn là một người quá thật thà, Minh Huy ạ.

Minh Huy gật đầu:

- Đúng như thế! Em tin anh là phải:

Cô bé rời vai Huy, cô đứng trước mặt Huy nói:

- Vì thật thà nên những điều anh nói dối thì thật vụng về. Anh chẳng làm ai tin được cả. Anh nói đi, có cái gì làm anh khó nghĩ phải không? Tại sao mấy hôm nay em thấy anh thật khác lạ. Anh cứ như người mất hồn, chẳng lẽ anh không tin em?

Con nhỏ Dạ Lan này tính ý thật là hết nói, chẳng có gì qua mắt nhỏ được cả. Nhưng không thể cho nhỏ biết.

Minh Huy cười lắc đầu:

- Không, anh đừng cười, nụ cười không thật của anh làm gương mặt anh đã xấu lại càng xấu thêm đó. Anh nói cho em biết đi, chuyện gì thế anh? Có phải chuyện của Vân Hà?

Như người chết, vợ được chiếc phao, Huy vội gật đầu:

- Đúng chuyện của Vân Hà làm cho anh phải suy nghĩ.

Huy nhìn gương mặt Dạ Lan dần ra mà buồn cười. Cô bé ngồi xuống hỏi:

- Chuyện gì thế anh?

Huy thật tình nói:

- Cho đến bây giờ anh cũng chưa lý giải được tình cảm giữa anh và Vân Hà. Đường như anh không yêu Vân Hà thì phải.

Ánh mắt Dạ Lan mở to, cô bé ngạc nhiên:

- Anh nói gì mà lạ thế? Từ khi nào anh biết rằng anh không yêu Vân Hà. Vậy tình cảm giữa anh và Vân Hà gọi là thứ tình cảm gì hả anh?

Nghe Dạ Lan hỏi, Huy nhún vai như muốn nói mình cũng chẳng trả lời được câu hỏi đó.

Dạ Lan suy từ một lúc rồi chậm chạp nói:

- Chính em, em cũng chẳng giải thích được tình cảm của mình. Quốc Việt yêu em, em chỉ cảm thấy Quốc Việt cũng giống như anh mà thôi. Em không biết em có lầm lẫn tình cảm hay không. Nhưng em biết rằng hiện tại em chẳng làm gì, nghĩ gì được cả:

Minh Huy cảm thấy lòng mình vui hơn khi nghe Dạ Lan nói điều đó. Nhưng ngay tức khắc, anh thấy xấu hổ vì đã nghĩ như vậy.

Huy vội nói:

- Nhưng Quốc Việt rất yêu em.

Dạ Lan thở dài, lắc đầu.

- Em không biết, hãy cho em thời gian rồi ngày tháng đi qua và em có đủ thời gian để mà nhìn lại, suy nghĩ thật chính chắn, sợi dây tình cảm trong lòng mình.

Minh Huy buột miệng nói:

- Giả sử, em không phải là em ruột của anh thì sao hả?

Vừa thốt ra câu hỏi đó, Minh Huy chợt giật mình thót tim - Ôi trời ơi, sao mình lại hỏi Dạ Lan như vậy chứ? Mình đã tự hứa là chẳng bao giờ nhắc lại câu chuyện đó mà - Dạ Lan mà nhận ra được sự thật thì sao? Đồ ngu ngốc thật.

Minh Huy nhìn Dạ Lan, cô bé vô tư nở nụ cười:

- Em chẳng khi nào có ý nghĩ hay tưởng tượng ra một điều như thế cả? Em không biết!

Minh Huy thở phào nhẹ nhõm - Dù sao, cô bé cũng chẳng để ý gì tới sự lơ lờ của anh.

Ở ngoài bên kia, Đà Lạt đang vùn vụt đi qua để tiến đến một vùng đất khác. Chàng bỗng thèm ở lại Đà Lạt trong những ngày đông về. Hai anh em lại có dịp chơi những trò chơi dễ thương.

Vân Hà sẽ buồn lắm khi biết rằng anh không yêu chị ấy.

Bây giờ Minh Huy thấy tiếc khi mình không thể yêu Vân Hà. Anh gật đầu:

- Anh rất tiếc, Vân Hà là một người con gái tốt. Chị ấy yêu anh thật lâu và khi nào cũng muốn làm anh vừa lòng. Nhưng, không thể ép mình điều mà trái tim mình không cảm nhận được.

Dạ Lan im lặng, Minh Huy liếc nhìn cô bé rồi thầm nghĩ - Có lẽ Dạ Lan cũng nghĩ như ta, những ý nghĩ dành cho Quốc Việt.

Ngày mai, ở Sài Gòn, Quốc Việt sẽ làm mọi điều để có Dạ Lan. Anh lại thấy mình buồn vì chuyện đó, dù anh biết rằng mình chẳng có lý do gì để buồn.

Mình có nên nói cho Dạ Lan biết sự thật chính mình hay không nhỉ? Nếu nên nói thì phải nói vào lúc nào.

Thôi mình hãy nghĩ rằng mỗi con người đến có một số phận. Rồi số phận sẽ đùn rũi nhiều điều. Biết thế nhưng Minh Huy biết, chẳng bao giờ Huy thôi bận tâm về những điều như thế!

Dạ Lan đắm đắm nhìn ra ngoài trời nơi sân ga Sài Gòn mà thở dài. Trời đất thật lạt lùng ở Đà Lạt vào đông, cái lạnh se se thật dễ chịu, khiến người ta cảm thấy một nỗi buồn nhẹ nhàng rơi vào lòng khi mùa thu đi qua.

Thế mà ở đây, Sài Gòn vẫn còn mang nhưng cơn mưa, thật kỳ cục. Đến bây giờ, Dạ Lan cũng không hiểu tại sao thế. Dù bài học địa lý hôm nào Dạ Lan vẫn còn nhớ rõ như in trong đầu.

Miền Nam có khí hậu nhiệt đới, gió mùa, chỉ có hai mùa, mùa khô và mùa mưa.

Vì thế ở đây, dăng dấp của mùa hạ ta chỉ thấy qua màu đỏ rực của những hoa phượng. Tiếng ve râm rân bản hòa tấu, mùa hè của mình. Còn lại các mùa khác, đều không có nét đặc trưng vì cũng còn mùa xuân, khi tết đến...

Chiếc tàu dừng hẳn lại, sân ga ồn ào, náo nhiệt. Những tiếng gọi nhau tiếng reo vui bắt đầu xôn xao. Minh Huy bước xuống trước, Dạ Lan theo sau Minh Huy, chân cô bé vừa bước xuống sân ga cô bé đã thấy mình thật nhỏ nhoi và bất chợt cô bị ai đó bế bổng lên và xoay lấy một vòng. Cuối cùng là một nụ hôn thật nhanh. Dạ Lan mở mắt nhìn, Dạ Lan thấy Quốc Việt đang cầm tay cô mỉm cười:

- Anh nhớ em quá, Dạ Lan ạ.

Dạ Lan chỉ biết cúi đầu không nói, Minh Huy xen vào:

- Nào, đừng nói nữa, tụi mình về kéo bà Nội đang trông ở nhà đấy.

Dạ Lan gật đầu, Quốc Việt cùng Minh Huy mang hành lý cho lên xe taxi. Dạ Lan đi theo hai người mà trong lòng cô lại trỗi dậy những câu hỏi không thể nào trả lời được.

- Lên xe đi Dạ Lan.

Giọng Quốc Việt vang lên, anh mở cửa cho Dạ Lan. Cô bé ngồi vào băng ghế và Quốc Việt ngồi cạnh bên cô bé. Việt cầm tay Dạ Lan áp vào đôi tay mình rồi bảo:

Anh cứ chờ em vào Sài Gòn. Thời gian chờ đợi đối với em trôi đi thật chậm. Nó không là mười mấy tiếng đồng hồ mà là dài vô tận đối với anh. Thật lạ tại sao anh lại có cảm giác như thế.

Minh Huy nhìn ra đường như không muốn nghe những điều Quốc Việt nói. Còn Dạ Lan thì thấy mình ngại ngùng làm sao ấy.

- Anh có ghé qua Nội không?

Cầu đầu tiên Dạ Lan hỏi. Quốc Việt gật đầu:

- Có chữ, anh luôn đến nhà thăm Nội. Nội mong hai anh em Dạ Lan sớm vào Sài Gòn. Nội lo cho Minh Huy nhiều hơn, vì Huy sắp đi làm, Nội sợ trễ ngày.

Có lẽ trong ba người chỉ có riêng Minh Huy mới cảm nhận được những gì Quốc Việt nói. Dù cũng thương yêu Dạ Lan, nhưng không giống như mẹ. Nội cho thấy hẳn Nội rất yêu Minh Huy. Nhiều lần Dạ Lan nghĩ về điều đó nhưng cô bé lại thờ dài:

Em không dám so bì với anh đâu. Người ta là cháu đích tôn của Nội mà.

Lần đó, Minh Huy đã cười nói:

- Ở Đà Lạt, mẹ thương em hơn anh. Ở đây, Nội thương anh hơn em, Nội thương anh rất nhiều, đó cũng là lẽ công bằng thôi mà.

Giờ đây Minh Huy thấy mình ngu ngốc, khi so bì với Dạ Lan về tình yêu thương mà mẹ dành cho Dạ Lan. Trái tim của mẹ thật là mệnh mông mới được thế.

- Mẹ gọi lời thăm anh Việt đấy.

Giọng Dạ Lan vang lên nói, Quốc Việt gật đầu:

- Cám ơn em, Mẹ là một người đàn bà đôn hậu. Em đi chắc hẳn là mẹ lo lắm phải không?

Dạ Lan gật đầu:

- Nhưng mẹ em luôn khuyên em đừng sợ vì ở đây có anh Minh Huy, mà lại có cả anh Việt nữa.

Quốc Việt vui sướng gật đầu, dù sao bà Mẫn cũng đồng ý để cho anh ở bên cạnh cuộc đời của Dạ Lan.

- Đúng vậy, em không phải lo gì hết, anh sẽ cố gắng để em cảm thấy bình thường như ở Đà Lạt vậy.

Dạ Lan nhìn qua cửa kiếng xe rồi thờ dài:

Ở Đà Lạt, trời đang chớm vào đông...

Quốc Việt gật đầu, đó chính là những điều khiến cho Dạ Lan nhớ đến Đà Lạt. Anh sẽ cố để nỗi nhớ trong Dạ Lan chỉ là một nỗi vấn vương.

Minh Huy nè, mẹ tao nói, khi ghé nhà Nội xong, tụi mình ghé qua nhà gặp mẹ một chút.

Minh Huy lại hỏi:

- Mẹ muốn gặp Dạ Lan ư?

Quốc Việt gật đầu:

- Ừ, chẳng hiểu sao mẹ lại nhớ Dạ Lan đến kỳ cục vậy. Có ghé được không Minh Huy?

Dạ Lan cũng thấy mình muốn ghé. Hồi lâu sau, Minh Huy khẽ gật đầu:

- Ừ, cũng được - Ghé thăm bác một chút vậy.

Quốc Việt có lẽ không hề biết Dạ Lan không phải là em ruột của mình. Minh Huy cắn răng lại khi vừa nghĩ đến điều ấy. Từ đâu đó có một lời nói rằng Dạ Lan mãi mãi là em gái của anh.

Có lẽ Huy sai khi anh không nói với Dạ Lan sự thật những điều anh đã biết rõ.

Nhưng anh phải bắt đầu từ đâu thì anh không biết. Đến hôm nay anh mới hiểu tại sao anh yêu thương một đứa em gái với anh tình cảm kỳ lạ trộn vào nhau. Tại sao anh lại khó chịu khi có một người con trai nào đó đến gần Dạ Lan?

Không, anh phải nói, nhất định anh phải nói ra cái điều anh đã biết với Dạ Lan. Dù anh biết những sóng gió sẽ nổi lên ngút ngàn.

Rồi qua cơn bão tố, mọi chuyện lại trở nên bình thường thôi - Mạ cuộc đời cô ai tránh khỏi bão tố đâu?

- Dạ Lan, khi nào em đến trường để anh đưn em đi.

Giọng nói của Quốc Việt thật ấm áp ngọt ngào. Minh Huy lại thấy ruột gan rối bời lên.

Dạ Lan cười nhẹ:

- Anh đã tốt nghiệp, đã đi làm rồi, đừng phí thời gian với Dạ Lan. Em tự khắc đi học một mình được mà.

Quốc Việt lắc đầu:

- Những ngày em ở Sài Gòn, em đi đâu một mình anh không an tâm chút nào, nói gì đến việc em đi học với đoạn đường xa. Cứ để anh đưa em tới trường rồi đón về như thế là yên ổn nhất.

Dạ Lan nháy mắt nói:

- Anh tính đưa em như thế mãi cho đến suốt bốn năm đại học ư?

Việt nheo mắt nói:

- Đúng vậy, anh hứa là sẽ đưa em trong suốt cuộc đời của anh mà.

Dạ Lan cúi đầu, chiếc xe chạy về gần tới nhà - Mưa vẫn rơi không dứt, thật là Dạ Lan đến thành phố này vào những cơn mưa như đã hứa hẹn tự bao giờ vậy.

Cô nhớ trong một cơn mưa như thế, Quốc Việt đã xuất hiện. Giờ đây anh bảo rằng anh sẽ đi bên cạnh cuộc đời Dạ Lan. Còn Dạ Lan thì không biết mình nghĩ gì về những lời nói như thế.

- Tới nhà rồi, vào chào bà Nội xong đi, một chút qua thăm mẹ anh nghe Dạ Lan.

Quốc Việt nói thật tinh y như đó là chuyện xảy ra từ lâu lắm rồi - Sự thân tình đó lại làm Dạ Lan ngần ngại. Có Quốc Việt, Dạ Lan thấy mình trở thành một tiểu thư con nhà khuê các vậy.

Minh Huy cười:

- Mà đang chiều Dạ Lan quá đấy. Cô bé hư cho mà xem.

Quốc Việt chỉ cười rồi làm theo ý mình. Dạ Lan vẫn ray rứt trong lòng một ý nghĩ không hề nguôi. Mình có yêu Quốc Việt không tình yêu của Quốc Việt đối với mình là một điều không thể chối cãi hay nghi ngờ.

Nhưng còn mình, vẫn cứ loay hoay chẳng tìm ra một lời đáp cho chính mình - Ôi, thật là rắc rối, mình không thể nào giải đáp được những ý nghĩ trong lòng mình, nó như mơ bồng bồng đang làm cho cô đầy khó chịu:

Dạ Lan ngồi phía sau xe của Quốc Việt, cô nhìn trời, chiều Sài Gòn đôi lúc cứ mềm như bún vậy, cô cứ mãi thả hồn theo đám mây trôi hên bồng phía trời xa. Cô như muốn buối chiều này dừng lại mãi mãi. Chẳng hề trôi đi.

- Dạ Lan, hôm nay ở lớp có gì vui không em?

Giọng nói của Dạ Lan vẫn vô tư thản nhiên như lần gặp đầu tiên đã khiến Việt chao đảo Dạ Lan đáp:

- Cũng bình thường, mấy đứa con trai trong lớp xì xào khi em vào lớp, bọn nó chọc em khi có dịp.

Quốc Việt mỉm cười khi nghe Dạ Lan nói. Anh nắm lấy bàn tay Dạ Lan và thật yên tâm khi biết rằng Dạ Lan đang ở bên cạnh anh.

Thế là những điều nói đùa đã trở thành sự thật. Mỗi sáng, mỗi chiều anh đến đón Dạ Lan.

Ngày xưa đừng hòng kêu được anh dậy sớm khi mà anh đang ngủ, còn bây giờ ngay cả khi đang ngủ thật ngon, nhớ tới Dạ Lan là anh vội tung người dậy để chạy đến nhà tìm cô bé rồi.

- Em đừng để tâm tới mấy thằng góc loai choai đó, tụi nó là con nít, chẳng hiểu gì đâu.

Dạ Lan đưa một ngón tay lên che miệng cười. Quốc Việt nhìn kiếng chiếu hận hỏi:

- Em cười gì anh vậy?

- Thì em cười anh đấy. Anh làm như em là hoa hậu không bằng vậy. Em cho anh biết, em chỉ là một cô gái rất bình thường, không phải ai cũng yêu em được đâu.

Quốc Việt thở dài, ai bảo rằng anh không tin Dạ Lan anh sẽ cho là không đúng. Vì đó là sự thật. Tuy vậy trong lòng anh cứ lo làm sao ấy - Anh có cảm giác anh sẽ mất Dạ Lan dù chẳng có một bằng chứng gì cả.

Mỗi một ngày hai buổi, trưa đi học về. Buổi tối anh ở đó làm việc, còn Dạ Lan học bài, cho đến khuya Quốc Việt mới trở về nhà của mình - Thế mà Việt vẫn không yên tâm.

Mai này, khi yêu anh như anh yêu em, lúc ấy em sẽ hiểu được những lo lắng của anh, Dạ Lan ạ. Em không biết đó thôi, bạn bè anh ai cũng cho rằng em rất dễ thương, chỉ chừng đó thôi, cũng đủ khiến cho anh không yên tâm rồi. Cô cười nheo mắt nói:

Thế thì anh hãy gọi điện ra trách mẹ em đi.

Việt vội hỏi:

- Sao lạ vậy? Sao lại trách mẹ hả, Dạ Lan?

Dạ Lan cười đáp:

- Bởi vì mẹ sinh ra em dễ thương, để anh phải lo lắng không yên. Anh này lạ ghê, chuyện gì phải lo cho em nhiều như thế?

Siết nhẹ bàn tay Dạ Lan, Quốc Việt cảm thấy bằng lòng lạnh thanh thản hơn.

Anh nói:

- Mình tìm một nơi uống nước, một chút rồi về nghe, Dạ Lan.

Dạ Lan gật đầu, đó là thông lệ của hai người. Trước khi về đến nhà Quốc Việt thường ghé quán uống nước. Hôm nay cũng thế, họ ngồi ở một quán nước quen thuộc.

Quốc Việt nhìn Dạ Lan đăm đăm, làm cho cô bối rối hỏi:

- Anh làm gì mà nhìn em dữ vậy?

Quốc Việt lại cười nheo mắt nói:

- Nhớ em!

Dạ Lan nhăn nhó, lắc đầu, chiếc khăn rơi xuống đất. Quốc Việt cúi nhặt lên, Việt ngẩng lên bất ngờ vai anh đụng phải chậu hoa hồng phía sau lưng, anh bật thốt:

- Ái da! Việt nghe vai đau điếng khi gai hồng đâm phải vào vai anh.

Dạ Lan nhìn. Việt ríu rít hỏi:

- Anh Việt có sao không hả? Ủa sao vậy? Vai anh Việt có máu rỉ ra này.

Việt sờ sờ vai rồi cười nói:

- Có lẽ gai hồng vừa đâm vào vai anh.

- Dạ Lan ạ. Nhưng không sao?

Dạ Lan lo lắng:

- Có đau lắm không anh Việt, chỉ tại Dạ Lan mà anh ra thế.

Việt cảm động:

- Cám ơn em, vết thương chỉ nhỏ xíu thôi mà, hồng nào mà chẳng có gai, phải không Dạ Lan?

Cô liếc anh một cái nói:

- Biết vậy sao còn vô ý, để gai hồng đâm đau lắm đấy.

Anh cười trêu Dạ Lan:

- Gai hồng tuy nhọn nhưng anh không sợ. Anh chỉ sợ những cánh hồng đẹp gai nhỏ và mềm mại nhất, khi đâm trúng tim nó rất đau Dạ Lan ạ.

Dạ Lan vội cúi xuống cố giấu đi chút dao động vừa chợt đến. Dạ Lan đủ thông minh để hiểu rằng, cành hồng đó anh muốn nói đến điều gì. Làm sao Dạ Lan không hiểu chứ? Khi càng ngày anh càng tỏ rõ sự yêu thương chiều chuộng Dạ Lan.

- Nhưng cô thì sao? Cô có nên đáp lại tình yêu với anh?

Dạ Lan biết bây giờ hình ảnh của Việt luôn quấy rầy tâm trí cô không ít. Nhưng Dạ Lan sợ lắm, không lẽ cô trở thành người lớn như mẹ nói rồi sao? Tuổi của cô là tuổi đã biết yêu rồi?

Dạ Lan lấy chai dầu ra xoa nhẹ bờ vai Việt rồi bóp đều. Bờ vai lần lần nóng lên và cơn nhức cũng dịu lại.

Nhìn Dạ Lan lo lắng cho mình, Quốc Việt cảm thấy tim mình chùng lại. Từ bao giờ Việt thấy mình rất gần với Dạ Lan.

- Đỡ đau chưa anh Việt.

Việt gật đầu:

- Đỡ nhiều rồi!

Đưa một ngón tay lên, Dạ Lan nói:

- Làm gì cũng phải cẩn thận, em không muốn có lần khác nữa đâu đấy:

Quốc Việt gật đầu, anh đưa ly nước cho Dạ Lan nói:

- Em uống nước đi!

Như một con mèo ngoan ngoãn Dạ Lan khẽ uống mấy hớp vào ly nước cam vắt của mình.

Không biết ở đâu trong Quốc Việt lại có sự kiên nhẫn với anh như thế. Cái tính cô thì như một con khỉ, vừa lanh chanh, vừa ma mãnh. Quốc Việt cứ phải tỏ ra như một ông cụ non với cô vậy.

- Minh Huy về chưa, Dạ Lan?

- Dạ chưa!

- Mẹ có điện thoại vào không em?

- Cô! Mẹ hỏi thăm anh có khỏe không? Việc làm thế nào?

Quốc Việt gật đầu cười:

- Để cuối tuần anh điện thoại ra Đà Lạt thăm mẹ, kể tội em với mẹ. Để khi về nơi đó mẹ sẽ cho em một trận đòn.

Dạ Lan cười, Quốc Việt cứ nhìn mãi nụ cười trẻ thơ và duyên dáng đó:

- Em thách anh đó. Mẹ sẽ không tin lời anh nói đâu.

Quốc Việt cười, siết nhẹ bờ vai Dạ Lan khẽ nói:

- Hôm trước mẹ có hỏi anh, khi nào thi tốt nghiệp. Anh thờ dài nói còn lâu.

- Mẹ nghĩ tui mình nên làm đám hỏi trước.

Dạ Lan vội thu ngay nụ cười lại và tỏ ra bối rối làm sao. Cứ mỗi lần Quốc Việt nhắc đến chuyện hôn nhân, là cô bé lại thấy mình chẳng thể yên ổn được:

- Mẹ nói thế, anh thấy sao?

Dạ Lan ít khi nói ra những ý nghĩa của cô. Thường thì để cho Quốc Việt nói bây giờ cũng vậy. Việt cười nhẹ nói:

- Ý anh thì muốn cưới em ngay bây giờ cô bé ạ. Nhưng anh biết với em thì chưa thể được. Thôi cứ để như thế cho tới khi em tốt nghiệp.

Thở ra một cách nhẹ nhàng, Dạ Lan đáp:

- Như vậy thì tốt hơn, nếu không đám bạn em sẽ cười nói "Cái con Dạ Lan này, chưa chi đã đi lấy chồng".

Quốc Việt bật cười khi tưởng tượng ra cô bé Dạ Lan đeo nhẫn cưới rồi đi đến trường. Anh nắm bàn tay Dạ Lan mân mê vuốt nhẹ, giọng khẽ khàng:

Lấy chồng thì lấy chồng có gì mà em sợ. Nhưng anh chỉ sợ em bị chi phối nhiều thứ so với việc học hành của mình nên thôi, để chờ đợi em đó chứ!

Dạ Lan gật đầu, đôi lúc cô bé vô cùng ngạc nhiên khi thấy mẹ Việt yêu thương Dạ Lan đến vậy. Bà chăm sóc cho Dạ Lan như một đứa con gái yêu thương của bà.

Cũng có thể vì bà đã mất đi một đứa con. Cuối tháng ba mẹ anh nói tổ chức một chuyến đi du lịch biển. Ba mẹ anh bảo nói trước với em để em chuẩn bị cùng đi với gia đình anh đấy.

Chưa bao giờ Dạ Lan từ chối được những lời mời như thế. Bao giờ cô bé cũng được chăm sóc rất kỹ càng trong những chuyến đi chơi như thế.

- Nhưng phải đợi cho anh Minh Huy về nữa chứ?

- Ừ, sẽ chờ Minh Huy. Bây giờ về có ghé qua nhà anh không Dạ Lan?

Cô lắc đầu nói:

- Khi khác đi anh Việt, không có anh Huy ở nhà, em phải về chỉ sợ nội tông chờ em thôi.

Cả hai lại chờ nhau về. Những câu chuyện từ đâu đó trong cuộc sống được họ kể lại cho nhau nghe và tiếng cười của họ rải trên đường về.

Những người đi đường nhìn họ, có người mỉm cười cho hạnh phúc mà họ đang có. Họ đang vui vẻ mơ ước một chân trời đầy hạnh phúc lúc hai người gần bên nhau.